

nemzeti szabályozás, amely a szakmai képzésről történő elbocsátással és a következő képzésre való beiratkozás egyidejű lehetővé tételével azt a célt kívánja elérni, hogy biztosított legyen a megfelelő képzettség, de megfosztja a női munkavállalót annak az esélyétől, hogy a vonatkozó juttatás felvételével a felvételi versenyvizsgán és a képzésen részt vevő többi férfi munkatársával együtt egy korábbi időpontban kerülhessen az új pozícióba;

3. a 2006/54/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdését, amely szerint a szakmai tevékenység döntő szakmai követelményét jelentő jellemzőkön alapuló, bánásmódban megnyilvánuló különbség nem jelent megkülönböztetést, úgy kell-e értelmezni, hogy a tagállam késleltetheti a munkavállalást azon női munkavállaló kárára, aki a szülési szabadság miatt nem tudta elvégezni a teljes szakmai képzést;
4. a [harmadik] esetben még ha elméletileg a 14. cikk (2) bekezdése alkalmazható is az itt leírt esetre, az arányosság általános elvével együtt úgy kell-e értelmezni e rendelkezést, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely ahelyett, hogy biztosítaná olyan párhuzamos kiegészítő képzés felállítását, amely lehetővé tenné a képzési hiányosság pótlását, és ezáltal a munkavállaló anyai jogait és a közérdeket összegegyeztetné még az e megoldásból eredő szervezési és pénzügyi terhek mellett is, a szülési szabadság miatt távollévő női munkavállaló képzésről való elbocsátását írja elő;
5. a 2006/54/EK irányelv, amennyiben azt úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a már hivatkozott nemzeti szabályozás, e tekintetben a nemzeti bíróság által közvetlenül alkalmazandó *self-executing* normának minősül-e.

(¹) A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 204., 23. o.).

A Törvényszék (negyedik tanács) T-366/11. sz., Bial-Portela & Ca, SA kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2012. október 9-én hozott ítélete ellen az Isdin, SA által 2012. december 19-én benyújtott fellebbezés

(C-597/12. P. sz. ügy)

(2013/C 86/12)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Isdin, SA (képviselők: H. L. Mosback, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Bial-Portela & Ca, SA

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
- hagyja helyben az OHIM első fellebbezési tanácsának a felszólalást teljes egészében elutasító 2011. április 6-i határozatát;
- a Bial-Portela & Ca, SA-t kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, mivel a megtámadott ítélet 34. pontjában azt állapította meg, hogy „a fellebbezési tanács tévedett annak megállapításakor, hogy nincs hangzásbeli hasonlóság a megjelölések között”. A fellebbezési tanács szerinte viszont — a Törvényszék által állítottakkal ellentétben — nem tévedett annak megállapításakor, hogy a megjelölések között nincs hangzásbeli hasonlóság, sőt, helyesen vizsgálta a megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóságot, és vonta le azt a következtetést, hogy a megjelölések közötti hangzásbeli hasonlóságok ellenére a megjelölések hangzása összességében véve eltérő. A fellebbező jogi képviselői szerint a fellebbezési tanács fenti következtetését, amelyet a Törvényszék elferdített, helyben kell hagyni.

Ezenfelül a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, mivel a megtámadott ítélet 40. pontjában azt állította, hogy „a 3. osztályba tartozó árukat és az 5. osztályba tartozó árukat (...) nagy részét általában szupermarketekben kiállítva értékesítik, és így a vásárlók azokat a csomagolás szemügyre vételét követően választják ki”. E ténybeli megállapítást nem támasztotta alá semmilyen bizonyíték, és ennél fogva az elferdítette azokat a tényeket, amelyekben a határozatnak alapulnia kellett volna. Ezenkívül, erre a tényre a felek egyike sem hivatkozott, és így azt csak akkor lehetett volna figyelembe venni, ha az közismert tény lett volna (és az e tény valószínűségének hiányát alátámasztó érvekre való tekintettel ezt ilyennek tekinteni már önmagában véve is a tények elferdítésének minősül). Ennél fogva ezt a tényt nem lehet kiindulási alapként használni az összetéveszthetőség fennállásának megállapításához.

A fellebbező ezenfelül azt állítja, hogy megsértették a közösségi védjegyrendelet (¹) 76. cikkének (1) bekezdésében (korábban a 40/94 rendelet (²) 74. cikkének (1) bekezdésében) foglalt *audi alteram partem* elvét, továbbá a Törvényszék tévesen alkalmazta a közösségi védjegyrendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontját és a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, ezáltal megsértve az uniós jogot. A Törvényszék nem végezte el a szóban forgó védjegyeknek a jelen ügy körülményei szempontjából releváns valamennyi tényezőt figyelembe vevő, átfogó értékelését.

(¹) A közösségi védjegyéről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78, 1. o.)

(²) A közösségi védjegyéről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o. ; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.)